

Arrest

nr. 274 606 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op X 1999 in Khan Younis in Gaza. U was nooit politiek actief. U bent van Arabische origine, soennitisch moslima en woonde heel uw leven in Jort Alout in Khan Younis. Uw familie

zijn oorspronkelijke burgers van Gaza en geen vluchtelingen. U komt uit een gezin met zeven kinderen. Uw ouders, vier zussen en uw broer Ahmed wonen nog in Khan Younis. Uw broer H.(...) verblijft in Egypte. Uw vader is boekhouder bij Coca Cola in de industriële zone van Gaza. Op 01/08/2019 huwde u met A.A.A.(...) (O.V.8.141.642), geboren op 19/08/1997 en van Palestijnse origine. Twee weken voor uw huwelijk vierde u uw verlovingsfeest. A.(...) is uw neef langs moederszijde en kwam in 2018 naar België op basis van gezinshereniging met zijn moeder A.M.A.(...) (O.V.7.948.327). Uw echtgenoot is een nakomeling van een Palestina vluchteling van 1948 en staat bij UNRWA geregistreerd als 'Registered Refugee'(RR). Uw echtgenoot liet zich via volmacht vertegenwoordigen door zijn broer I.(...) voor het huwelijk. Na uw huwelijk bleef u bij uw ouders wonen. Rond juni 2019 behaalde u uw bachelordiploma management aan de Al Azhar universiteit van Gaza. Sinds de bekendmaking van uw verloving in juli 2019 kreeg u problemen met B.(...), een neef langs vaderszijde, die naast jullie woonde. Hij was niet opgezet met uw huwelijk omdat hij graag zelf met u wilde huwen. In augustus 2019 werd u drie keer op straat door B.(...) lastiggevallen. Toen u na een uitje naar uw woning terugkeerde stond B.(...) met een groep jongeren op straat. Hij stapte op u af en bedreigde u door te zeggen dat de problemen nog niet begonnen waren. Tijdens één van de drie confrontaties had B.(...) een mes bij zich. Toen hij op u afstapte werd hij door omstaanders tegengehouden. Toen u eind augustus 2019 een taxi wilde nemen om naar de universiteit te gaan zat B.(...) te wachten op straat en brabbelde hij enkele voor u onverstanebare woorden. Sindsdien voelde u zich angstig als u hem tegen het lijf liep. Als u buitenkwam liet u zich af en toe door familie vergezellen. Omwille van deze problemen besloot uw broer Ahmed u naar uw echtgenoot in België te sturen en nam u de beslissing om in november 2019 niet verder te studeren aan de universiteit. Uw schrik voor B.(...) hield u wel niet tegen om na augustus 2019 buiten te komen om te gaan winkelen of met vrienden tijd door te brengen op de universiteitscampus. Uw vertrek naar België liep vertraging op doordat enkele pogingen om op een legale manier met een visum naar Europa te reizen mislukten. Uw broer Ahmed regelde uiteindelijk uw vertrek uit Gaza. Op 27/09/2020 vertrok u met uw eigen paspoort en een visum voor Turkije uit Gaza en reisde u met de auto naar Caïro. Op 02/10/2020 reisde u per vliegtuig door naar Turkije waar u dezelfde dag aankwam. Op 15/10/2020 ging u per boot naar Griekenland en verbleef u in Rhodos en Athene. Vanuit Griekenland reisde u met valse identiteitsdocumenten per vliegtuig naar België waar u op 02/01/2021 aankwam. Op 07/01/2021 dient u een verzoek om internationale bescherming in. Kort na uw vertrek uit Gaza kwamen stamleden bijeen en werd afgesproken dat B.(...) uw familie met rust zou laten. Begin november 2021 werd uw vader plots door B.(...) geslagen op zijn oogkas waardoor zijn netvlies beschadigd raakte en hij een operatie aan zijn netvlies moest ondergaan in een ziekenhuis in Egypte. Na de operatie, in december 2021, diende uw vader klacht in tegen B.(...), waarna hij voor 15 dagen werd opgesloten. Na een nieuwe samenkomst van stamleden werd nogmaals afgesproken dat B.(...) uw familie niet meer mocht lastigvallen. Uw vader besloot uiteindelijk om zijn klacht tegen zijn neef in te trekken omwille van zijn broer As.(...) met wie hij altijd een goede band had. Sinds uw vader zijn klacht introk kende uw familie geen problemen meer en negeren beide families elkaar. U zegt niet te kunnen terugkeren naar Gaza omdat u vier maand zwanger bent en in België een gezin heeft. Tevens vreest u nog steeds problemen met B.(...). Uw echtgenoot liet u eind december 2021 registreren bij UNRWA als non-refugee wife en liet u op zijn UNRWA-kaart toevoegen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Palestijnse identiteitskaart, uw Palestijns paspoort, uw huwelijksakte met bijhorende vertaling, enkele medische attesten aangaande de netvliesoperatie van uw vader en een kopie van de UNRWA Family Record van 30/12/2021 waarop uw naam als Non-refugee Wife (NW) op de kaart van uw echtgenoot toegevoegd werd neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat u recent bij UNRWA geregistreerd werd als Non-refugee Wife (NW) op basis van uw huwelijk met uw echtgenoot die een Palestina geregistreerde Vluchteling is. Overeenkomstig de UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) de nakomelingen van voornoemde personen die bij UNRWA geregistreerd zijn als Palestina vluchteling, MNR Family Member (non-refugee child) of ontheemde Palestijn van 1967.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat uw familie oorspronkelijk van Gaza afkomstig is en geen vluchtelingen zijn (CGVS, p.8-9). Daar u niet bij de UNRWA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als [non-refugee child, of (nakomeling van een) ontheemde Palestijn van 1967] beroep kan doen op de bijstand van de UNRWA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaart in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Gaza problemen te hebben gekend met uw neef langs vaderszijde B(...). B(...) woonde naast u in Khan Younis en is gekant tegen uw huwelijk met Ahmed, uw neef langs moederszijde die in België verblijft. Na de bekendmaking van uw verlovings- en huwelijkscontract in de zomer van 2019 begon hij u lastig te vallen omdat hij zelf met u zou willen huwen.

Bij bovenstaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen met B(...) en uw vrees die u in dit verband aanhaalt in het gedrang brengen en dit omwille van onderstaande redenen.

Bij het invullen van uw vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 03/02/2021 haalde u aan dat B(...) u sinds uw huwelijk op 01/08/2019 viseerde. U voegde eraan toe dat B(...) u enkele dagen na de huwelijksakte, die volgens het door u neergelegde contract werd opgesteld op 01/08/2019, door B(...) met een mes bent aangevallen toen u onderweg was naar de universiteit. Verder zei u in uw vragenlijst over dit incident dat B(...) uw gezicht wilde verminken maar omstaanders kwamen gelukkig tussenbeide. Overige confrontaties met B(...) als gevolg van uw huwelijk vermeldde u in uw vragenlijst op DVZ niet. U voegde er wel aan toe dat u omwille van uw problemen met B(...) stopte met uw universitaire opleiding (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 03/02/2021, nr.5).

Tijdens uw vrij relaas in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met betrekking tot de problemen die u met B(...) voor uw vertrek heeft gekend, rept u in eerste instantie met geen woord over een incident waarbij u door B(...) met een mes werd aangevallen en hij uw gezicht probeerde te verminken (CGVS, p. 11 en p.17-23). Toen u hiermee aan het einde van het persoonlijk onderhoud door de Protection Officer (verder PO) wordt geconfronteerd antwoordt u hierop het volgende: "Heb ik dit gezegd?". Nadat de bewuste passage uit uw vragenlijst DVZ door de PO wordt voorgelezen geeft u als verklaring dat u het incident vergat te vertellen omdat het kort na uw verlovings- en huwelijkscontract plaatsvond en u zich niet herinnert dat u op DVZ iets over dit incident heeft verteld (CGVS, p.22-23). Voorgaande verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig op de helling, daar deze niet eensluidend zijn.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband komt overigens verder in het gedrang door de vaststelling dat u bijzonder vaag en algemeen blijft toen de PO op het CGVS u vervolgens de vraag stelt om de omstandigheden van desbetreffend incident in detail toe te lichten. U zegt hierover kort het volgende: "Ik was op weg naar de unief, of ik was op de terugkeer, ik weet het niet meer." U gaat verder als volgt: "En droeg een mes in zijn hand en wilde me echt verminken, mensen kwamen tussen en hebben hem vastgehouden en voor deze reden heb ik me niet ingeschreven voor de universiteit" (CGVS, p.23). Dat u spontaan geen verdere details verstrekt over de poging van uw neef om u brutaal aan te vallen, is merkwaardig te noemen en komt weinig doorleefd over. Tevens blijft u het antwoord schuldig wanneer u wordt gevraagd wanneer dit incident plaatsvond. Doorgevraagd beweert u vervolgens plots dat het incident met het mes tijdens een van de confrontaties in augustus 2019 plaatsvond (CGVS, p.23). Dat u hierover eerder geen melding maakte toen u uitgebreid de kans kreeg om over de drie incidenten met B.(...) toelichting te geven zet uw algehele geloofwaardigheid nog verder op de helling (CGVS, p.23). Uw verklaring hiervoor als zou u iemand zijn die veel vergeet en u uw familie vraagt om zaken te herinneren kan het CGVS niet overtuigen, u laat immers na medische attesten van uw voorgehouden geheugenproblemen neer te leggen (CGVS, p.23).

De geloofwaardigheid van de ernst van uw problemen met B.(...) komt verder in het gedrang door het gegeven dat u tot aan uw vertrek uit Gaza op 27/09/2020 in het ouderlijke huis in Khan Younis bent blijven wonen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat B.(...) met zijn ouders naast jullie woonde. De vaststelling dat u na uw huwelijk nog meer dan een jaar onafgebroken in het ouderlijk huis bleef wonen, valt moeilijk te rijmen met iemand die verklaarde een vrees voor B.(...) te hebben moeten koesteren (CGVS, p.12).

In het licht van bovenstaande merkt het CGVS verder op dat aan de ernst van uw problemen met B.(...) getwijfeld kan worden door het volgende. Zo blijkt niets uit uw verklaringen erop dat B.(...) het laatste jaar voor uw vertrek concrete problemen voor u heeft veroorzaakt. Gevraagd voor het CGVS of u na de drie incidenten in augustus 2019 nog problemen met B.(...) kende haalde u enkel aan dat het feit dat u hem tegen het lijf liep lastig voor u was en u angst inboezemde (CGVS, p.20). Het gegeven overigens dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met B.(...) u duidelijk niet tegenhield om ook na de incidenten van augustus 2019 te gaan winkelen en tijd door te brengen met vrienden op de universiteit doet opnieuw afbreuk aan de ernst van uw problemen en aan de door u voorgehouden vrees (CGVS, p.23). U voegt hierover immers zelf aan toe dat u hem nadien nog tegenkwam op straat en het niet zo is dat hij per se problemen maakte en hij niet aan uw deur zat te wachten (CGVS, p.23). Toen hierop wordt gevraagd waarom u uw universitaire studies dan stopzette, antwoordt u dat u bezig was met uw reis en u niet enkel met hem problemen had waarna u de problemen met uw visumaanvragen aanhaalt (CGVS, p.23). Bovenstaande opmerkingen zetten de geloofwaardigheid van uw problemen met B.(...) volledig op de helling.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen is het dan ook allerm minst geloofwaardig dat uw vader in november 2021 door B.(...) op zijn oog zou zijn geslagen en deze confrontatie in verband kan worden gebracht met de eerdere problemen die u met B.(...) zou hebben gekend omdat hij gekant zou zijn tegen uw huwelijk (CGVS, p.14). De vraag dringt zich overigens op waarom hij uw familie (in dit geval uw vader) plots zou viseren. U verklaart in dit verband immers uitdrukkelijk dat B.(...) geen andere problemen sinds uw vertrek voor uw familie veroorzaakte, wat moeilijk te rijmen valt met het voorgaande (CGVS, p.22). Voor wat betreft de door u neergelegde medische stukken aangaande de oogoperatie van uw vader dient hierover aanvullend te worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf verklaart dat de reden van uw vaders oogproblemen niet uit de stukken kan worden afgeleid (CGVS, p.24).

Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Volledigheidshalve dienen de overige door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw Palestijns paspoort, uw identiteitskaart en uw huwelijksakte met vertaling bevestigen uw Palestijnse origine, uw identiteit, uw afkomst uit Gaza en uw burgerlijke staat, elementen die door het CGVS niet worden betwist.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u aangehaalde verklaring als zou u niet terug kunnen naar Gaza omdat u vier maanden zwanger bent en nu in België een gezin heeft valt buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van de subsidiaire bescherming (CGVS, p.16).

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliëse autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliëse blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In casu blijkt dat u een universitair diploma management heeft behaald. U had de mogelijkheid om in Gaza te studeren. Hieruit blijkt dat er financiële marge was binnen uw familie die u toeliet dit te verwezenlijken (CGVS, p.6). Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat ook uw zussen de mogelijkheid hadden om universitaire studies te volgen. Uw zus D.(...) studeerde businessmanagement en heeft een kunstatelier in Gaza. Uw zus D.(...) is in het bezit van een diploma industrieel ingenieur en uw zus D.(...) studeerde boekhouding aan de universiteit van Al Azhar (CGVS, p.8). Uw broer A.(...) heeft een autozaak in Gaza (CGVS, p.8) en uw vader is boekhouder in een Coca Cola vestiging in Gaza (CGVS, p.7). Daarnaast heeft uw familie een woning in eigendom. Het gebouw telt vier verdiepingen. Het appartement waar u woonde met uw ouders had drie slaapkamers, twee woonkamers, een keuken, een badkamer en een toilet. De

tweede bovenste verdiepingen worden momenteel niet bewoond (CGVS, p.10). Dit duidt wederom op mogelijkheden binnen de familie. Dit wordt verder onderbouwd door uw verklaringen dat uw vader een maandelijks loon ontvangt van ongeveer 1200 dollar, uw broer A.(...) zijn eigen autosalon heeft en jullie thuis twee auto's hadden (CGVS, p.10-11). Al bovenstaande vaststellingen schetsen een fraai beeld over de financiële draagkracht van uw familie. U heeft tot op heden een goed contact met uw familieleden (CGVS, p.4), niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer naar Gaza hier niet op zou kunnen rekenen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van olopemde spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louterdoor uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort,

maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u over een Palestijns paspoort beschikt (CGVS, stuk 1, map met documenten). Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet in de mogelijkheid bent om terug te keren naar Gaza.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat niet akkoord waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat zij niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukt de registratie van haar schoonfamilie en wijst erop dat zij met haar echtgenoot staat geregistreerd bij UNRWA. Verzoekster klaagt aan dat dit nergens in de bestreden beslissing ter sprake komt.

Voorts gaat zij in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht zij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

In ondergeschikte orde wijst verzoekster erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Zij licht toe: *“Volgens verzoekster zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Gaza louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Gaza in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster. De individuele situatie van verzoekster maakt haar bijzonder kwetsbaar. Verzoekster brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering.”*

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 30 mei 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waaraan zij de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 14 februari 2022 toevoegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Uit verzoeksters verklaringen en het door haar neergelegde UNRWA Family Record van 30 december 2021 blijkt dat zij recent bij UNRWA werd geregistreerd als ‘non-refugee Wife’ (NW) op basis van haar huwelijk met haar echtgenoot die een geregistreerde Palestina-vluchteling is.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de registratie van verzoeksters man en haar schoonfamilie bij UNRWA. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat overeenkomstig de UNHCR *“Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, enkel volgende drie categorieën van Palestijnen onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen:

- (1) de zogenaamde *“Palestina Vluchtelingen”* in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);
- (2) de zogenaamde *“Palestijnse ontheemden”* in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de VN van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die zijn ontheemd uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- (3) de nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

Uit de *“Consolidated Eligibility and Registration Instructions”* (hierna: CERI) van 1 januari 2009 waarnaar wordt verwezen in voormelde UNHCR guidelines, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3)

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster geen Palestijnse vluchteling is en dus niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, is verzoekster immers geen ‘Palestina vluchteling’ van 1948 en staat zij ook niet in die hoedanigheid geregistreerd bij UNRWA noch is zij een ‘ontheemde Palestijn’ van 1967, en evenmin is zij een nakomeling van een ‘Palestina vluchteling’ van 1948 of van een ‘ontheemde Palestijn’ van 1967.

Deze vaststellingen worden door verzoekster niet betwist, laat staan weerlegd. Integendeel, tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigt verzoekster dat haar familie oorspronkelijk van Gaza afkomstig is, waarmee zij in wezen te kennen geeft dat zij niet behoort tot een Palestijnse familie die elders werd ontheemd als gevolg van de vijandelikheden in 1948 of 1967 en die een toevlucht zocht in Gaza.

Verzoekster beschikt aldus niet over de hoedanigheid van vluchteling uit Palestina (zie in deze zin HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, § 84; HvJ 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 48; HvJ 3 maart 2022, C-349/20, NB, AB tegen Secretary of State for the Home Department, § 46).

Het is wel zo dat verzoekster is gehuwd met een nakomeling van een ‘Palestina vluchteling’ van 1948. Haar echtgenoot werd dan ook in die hoedanigheid bij UNRWA geregistreerd (‘registered refugee’), zoals blijkt uit de UNRWA-familiekaart.

Omwille van haar huwelijk wordt verzoekster eveneens vermeld op de UNRWA-familiekaart uitgereikt op naam haar echtgenoot, maar enkel omdat zij een zogenaamde ‘non-refugee wife’ is. Uit de CERI blijkt immers dat ‘non-refugee wives’ in aanmerking komen om zich in te schrijven voor UNRWA-diensten (zie hoofdstuk III.A.2 van de CERI, p. 6, punt 2.5, en p. 32).

Het is enkel omwille van haar huwelijksband en haar hoedanigheid van ‘non-refugee wife’ dat verzoekster in aanmerking kwam om te worden geregistreerd om de diensten van UNRWA te ontvangen.

Het loutere gegeven dat verzoekster op de UNRWA-familiekaart van haar echtgenoot staat vermeld, brengt haar dus niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag

daar zij als 'non-refugee wife' niet behoort tot één van de drie voormelde categorieën van Palestijnse vluchtelingen en, desgevallend, dan ook niet in die hoedanigheid van vluchteling uit Palestina een beroep heeft gedaan of kan doen op bijstand van UNRWA. Daarnaast blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster overigens dat zij nooit daadwerkelijk een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA of deze heeft ingeroepen (NPO, p. 9).

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op verzoekster. Door louter te benadrukken dat zij met haar echtgenoot geregistreerd staat bij UNRWA, slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken.

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij Gaza heeft verlaten omwille van problemen met haar neef B. langs vaderszijde. Hij zou gekant zijn tegen haar huwelijk met A., haar neef langs moederszijde die in België verblijft. Haar neef B zou zelf met haar hebben willen huwen en zou haar na de bekendmaking van haar verlovings- en huwelijkscontract in de zomer van 2019 hebben lastiggevallen.

5.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Gaza te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoekster geen eensluidende verklaringen aflegt over de beweerde confrontaties met B., (ii) zij bijzonder vaag en algemeen blijft over de voorgehouden poging van haar neef om haar brutaal aan te vallen en waarbij hij haar probeerde te verminken, (iii) zij tot haar vertrek uit Gaza op 27 september 2020 in het ouderlijk huis is blijven wonen, (iv) niets in haar verklaringen erop wijst dat B. het laatste jaar voor haar vertrek concrete problemen voor haar heeft veroorzaakt en haar problemen met B. haar niet tegenhielden om ook na de incidenten van augustus 2019 te gaan winkelen en tijd door te brengen met vrienden op de universiteit, (v) rekening houdend met voorgaande opmerkingen, het niet geloofwaardig is dat haar vader in november 2021 door B. op zijn oog zou zijn geslagen en deze confrontatie in verband kan worden gebracht met de eerdere problemen die zij met B. zou hebben gekend; dat de vraag zich overigens opdringt waarom B. haar vader plots zou viseren nu verzoekster uitdrukkelijk verklaart dat B. sinds haar vertrek geen andere problemen voor haar familie veroorzaakte; verzoekster zelf verklaart dat uit de neergelegde medische stukken aangaande de oogoperatie van haar vader niet kan worden afgeleid om welke reden haar vader oogproblemen kent, en (vi) de overige door verzoekster aangebrachte documenten betrekking hebben op haar persoonsgegevens die niet worden betwist.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Net als de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster weinig eensluidende verklaringen aflegt over de beweerde confrontaties met B.: *"Bij het invullen van uw vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 03/02/2021 haalde u aan dat B.(...) u sinds uw huwelijk op 01/08/2019 viseerde. U voegde eraan toe dat B.(...) u enkele dagen na de huwelijksakte, die volgens het door u neergelegde contract werd opgesteld op 01/08/2019, door B.(...) met een mes bent aangevallen toen u onderweg was naar de universiteit. Verder zei u in uw vragenlijst over dit incident dat B.(...) uw gezicht wilde verminken maar omstaanders kwamen gelukkig tussenbeide. Overige confrontaties met B.(...) als gevolg van uw huwelijk vermeldde u in uw vragenlijst op DVZ niet. U voegde er wel aan toe dat u omwille van uw problemen met B.(...) stopte met uw universitaire opleiding (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 03/02/2021, nr.5).*

Tijdens uw vrij relaas in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met betrekking tot de problemen die u met B.(...) voor uw vertrek heeft gekend, rept u in eerste instantie met geen woord over een incident waarbij u door B.(...) met een mes werd aangevallen en hij uw gezicht probeerde te verminken (CGVS, p.11 en p.17-23). Toen u hiermee aan het einde van het persoonlijk onderhoud door de Protection Officer (verder PO) wordt geconfronteerd antwoordt u hierop het volgende: "Heb ik dit gezegd?". Nadat de

bewuste passage uit uw vragenlijst DVZ door de PO wordt voorgelezen geeft u als verklaring dat u het incident vergat te vertellen omdat het kort na uw verloving plaatsvond en u zich niet herinnert dat u op DVZ iets over dit incident heeft verteld (CGVS, p.22-23). Voorgaande verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig op de helling, daar deze niet eensluidend zijn.”

Verzoekster tracht het volledig onvermeld laten van het desbetreffend incident in haar relaas op het CGVS te vergoelijken en herhaalt dat zij dit incident vergat te vertellen.

Gelet op de ernst van de beweerde feiten – aanval met een mes en poging tot verminking van het gezicht – zou deze gebeurtenis echter ongetwijfeld een zware impact moeten hebben gehad op verzoekster, te meer dit ook de enige confrontatie was die zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde (CGVS vragenlijst). Dat zij dit incident bij het CGVS simpelweg vergat te vermelden en zij zich zelfs niet meer herinnerde dit bij de DVZ te hebben vermeld, kan dan ook niet ernstig worden genomen.

De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat er enige tijd zat tussen het interview bij de DVZ en dat bij het CGVS, kan dit gebrek niet verschonen. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al zit er enige tijd tussen de gehoren en hebben deze feiten reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De repliek dat zij zich het voorval niet meer kon herinneren omdat het kort na haar verloving plaatsvond, verklaart overigens nog steeds niet waarom zij het wel vermeldde bij de DVZ maar niet op het CGVS en houdt dan ook totaal geen steek.

De vastgestelde omissie in haar uiteengezet relaas tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. De confrontaties met B. betreffen bepalende ervaringen in verzoeksters leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. De vaststelling dat zij het incident met het mes niet vermeldde bij het CGVS terwijl zij uitgebreid de kans kreeg om alle confrontaties met B. toe te lichten (NPO, p. 11, 18, 20, 23), ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekster tracht dit gebrek af te schuiven op het verloop van het verhoor bij de DVZ. Zij bekritiseert het gegeven dat er bij het verhoor bij de DVZ geen vertrouwenspersoon of raadsman aanwezig was en wijst erop dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van de DVZ lag zonder enige controle. Verzoekster voert aan dat zij de taal niet spreekt en dus volledig afhankelijk is van deze persoon bij de DVZ en betoogt verder dat de handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien zij geen bijstand had van een vertrouwenspersoon of raadsman en gelet op haar gebrek aan kennis van het Nederlands.

Dit betoog kan echter niet dienstig worden aangevoerd nu het geen verklaring biedt waarom zij de mes-aanval en poging tot verminking aanvankelijk niet vermeldde bij het CGVS.

Verder wordt er op gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De door verzoekster afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit.

Verzoekster toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de DVZ met zich meebrengt dat haar verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoekster niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de DVZ.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoekster ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop zij werd gehoord. Verzoekster heeft echter nagelaten dit te doen. Zij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het

administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Arabisch aan verzoekster werd voorgelezen en dat zij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2).

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Tevens antwoordde verzoekster ten overstaan van het CGVS bevestigend op de vraag of het interview op de DVZ goed was verlopen en zij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen (NPO, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoekster in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van haar verklaringen te controleren, alsook dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten of onvolledigheden zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoekster dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Het verzoekschrift voert verder geen concreet element aan waaruit kan blijken dat het verslag van het interview op de DVZ geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden. Verzoekster duidt op geen enkele wijze aan waar en hoe er verkeerd zou zijn vertaald of genoteerd. Het is nochtans aan verzoekster om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit kan hebben gehad op de bestreden beslissing. Er worden geen concrete of problematische vertaalfouten of andere onzorgvuldigheden aangeduid.

Het verslag van het interview bij de DVZ geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Gelet op wat voorafgaat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen geacht overeen te stemmen met verzoeksters verklaringen.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoeksters gebrekkige verklaringen bij het CGVS en doet niets af aan de redelijke verwachting dat zij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt over het vluchtrelaas en de incidenten die zij zou hebben meegemaakt.

5.4. Daarbovenop blijft verzoekster bijzonder vaag en algemeen wanneer de protection officer op het CGVS haar vraagt om de omstandigheden van desbetreffend incident in detail toe te lichten. De bestreden beslissing duidt: *“U zegt hierover kort het volgende: “Ik was op weg naar de unief, of ik was op de terugkeer, ik weet het niet meer.” U gaat verder als volgt: “En droeg een mes in zijn hand en wilde me echt verminken, mensen kwamen tussen en hebben hem vastgehouden en voor deze reden heb ik me niet ingeschreven voor de universiteit” (CGVS, p.23). Dat u spontaan geen verdere details verstrekt over de poging van uw neef om u brutaal aan te vallen, is merkwaardig te noemen en komt weinig doorleefd over. Tevens blijft u het antwoord schuldig wanneer u wordt gevraagd wanneer dit incident plaatsvond. Doorgevraagd beweert u vervolgens plots dat het incident met het mes tijdens een van de confrontaties in augustus 2019 plaatsvond (CGVS, p.23). Dat u hierover eerder geen melding maakte toen u uitgebreid de kans kreeg om over de drie incidenten met B.(...) toelichting te geven zet uw algehele geloofwaardigheid nog verder op de helling (CGVS, p.23).”*

De bewering als zou zij zich het incident niet meer herinneren, kan niet dienen als verschoning voor haar vage verklaringen hierover. Zoals hoger reeds uiteengezet, betreft deze mesaanval en poging tot verminking een bepalende ervaring in verzoeksters leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hier een doorleefde en meer gedetailleerde beschrijving van te geven.

Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij waaruit blijkt dat zij lijdt aan geheugenproblemen die deze vage verklaringen zouden kunnen verklaren.

5.5. Waar de commissaris-generaal voorts bemerkt dat verzoekster tot haar vertrek uit Gaza op 27 september 2020 naast B. is blijven wonen en niets uit haar verklaringen erop wijst dat B. het laatste jaar voor haar vertrek concrete problemen voor haar heeft veroorzaakt, slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken.

Het lichtvoetig betoog dat het conflict met B. *“van emotionele aard is (en dus geen rationeel verloop kent”*, is weinig beduidend en neemt niet weg dat zij na de drie vermeende incidenten in augustus 2019 geen zwaarwichtige problemen meer kende met B. Dat het conflict van emotionele aard is, klemt overigens des te meer nu zij verklaart dat deze confrontaties met B. en het feit dat zij hem na de drie incidenten soms tegen het lijf liep, haar angst inboezemde (NPO, p. 20), maar desondanks tot haar vertrek naast B. is blijven wonen en ook verder is blijven winkelen en met haar vriendinnen bleef afspreken op de universiteit. Dergelijk gedrag valt allerminst te rijmen met haar beweerde vrees voor vervolging door B. Gezien de

ernst van de door verzoekster beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Deze houding relateert haar nood aan internationale bescherming. Verzoekster brengt geen objectieve, concrete elementen aan die deze pertinente beoordelingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen, laat staan in een ander daglicht kunnen stellen.

5.6. De uitleg als zou het conflict met B. van emotionele aard zijn, kan evenmin worden aangenomen ter verklaring voor de “*tussenpauze*” in het conflict dat opnieuw zou zijn opgelaaid begin november 2021. Verzoekster verklaart in dit verband immers uitdrukkelijk dat zij het laatste jaar voor haar vertrek geen concrete problemen meer kende met B. en dat hij sinds haar vertrek evenmin voor haar familie problemen veroorzaakte (CGVS, p. 22). Dat hij haar vader dan plots in november 2021 zou viseren, is weinig geloofwaardig en kan niet worden verklaard door de aard van het conflict.

Voor wat betreft de door verzoekster neergelegde medische stukken aangaande de oogoperatie van haar vader, bemerkt de commissaris-generaal dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf verklaart dat de reden van haar vaders oogproblemen niet kan worden afgeleid uit de stukken. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

5.7. De overige documenten die verzoekster voorlegt, tonen verder geen nood aan internationale bescherming aan en hebben evenmin betrekking op de door haar aangehaalde vrees ten aanzien van de Gazastroom. Deze documenten hebben immers louter betrekking op de persoonlijk identiteit, nationaliteit of burgerlijke stand van verzoekster, wat geen uitstaans heeft met de thans door haar voorgehouden vrees.

5.8. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters problemen met B. De bewering dat het conflict met B. opnieuw zou worden aangewakkerd in geval van terugkeer, gezien zij ondertussen een gezin heeft in België, kan dan ook evenmin worden aangenomen.

Wat betreft het feit dat zij ondertussen een gezin heeft in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Bij gebrek aan samenhangende en aannemelijke verklaringen en nu verzoeksters algemene geloofwaardigheid niet vaststaat, is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan haar het voordeel van de twijfel niet worden verleend. Er is geen reden om het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Gaza.

6.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingen-

wet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asiëzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, uiteengezet in punt 5.

6.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covidpandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI “Focus *“Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021 en het OCHA rapport *“Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10”* van september 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer de leefomstandigheden in de Gazastrook voor een verzoeker dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kunnen leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Zij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza in concreto aannemelijk maken. Bijgevolg moet verzoekster aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“In casu blijkt dat u een universitair diploma management heeft behaald. U had de mogelijkheid om in Gaza te studeren. Hieruit blijkt dat er financiële marge was binnen uw familie die u toeliet dit te verwezenlijken (CGVS, p.6). Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat ook uw zussen de mogelijkheid hadden om universitaire studies te volgen. Uw zus Da.(...) studeerde businessmanagement en heeft een kunstatelier in Gaza. Uw zus Dua.(...) is in het bezit van een diploma industrieel ingenieur en uw zus Dun.(...) studeerde boekhouding aan de universiteit van Al Azhar (CGVS, p.8). Uw broer A.(...) heeft een autozaak in Gaza (CGVS, p.8) en uw vader is boekhouder in een Coca Cola vestiging in Gaza (CGVS, p.7). Daarnaast heeft uw familie een woning in eigendom. Het gebouw telt vier verdiepingen. Het appartement waar u woonde met uw ouders had drie slaapkamers, twee woonkamers, een keuken, een badkamer en een toilet. De tweede bovenste verdiepingen worden momenteel niet bewoond (CGVS, p.10). Dit duidt wederom op mogelijkheden binnen de familie. Dit wordt verder onderbouwd door uw verklaringen dat uw vader een maandelijks loon ontvangt van ongeveer 1200 dollar, uw broer Ahmed zijn eigen autosalon heeft en jullie thuis twee auto’s hadden (CGVS, p.10-11). Al bovenstaande vaststellingen schetsen een fraai beeld over de financiële draagkracht van uw familie. U heeft tot op heden een goed contact met uw familieleden (CGVS, p.4), niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer naar Gaza hier niet op zou kunnen rekenen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekster laat bovenstaande pertinente motieven in haar verzoekschrift geheel onverlet. Uit haar verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat zij in een situatie van extreme armoede

zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften en die van haar toekomstige baby op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

6.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

6.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad stelt vast dat verzoekster in het bezit is van haar originele Palestijnse paspoort en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geïsoleerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020

en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indaming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel *“Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van Egypt Today van 16 november 2021, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota van 14 april 2022 verwijst, blijkt ten slotte dat de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen is geopend, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. Verder blijkt hieruit dat de grensovergang open is voor burgers en humanitaire gevallen, alsook voor hulp en reconstructiematerialen.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoekster geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekers bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zullen worden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook hebben verlaten, dan wel ernaar terugkeren, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook van nabij opvolgen. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Haar beweerde problemen speelden zich enkel af in de interpersoonlijke sfeer. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoekster naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 en de in de aanvullende nota van 30 mei 2022 bijgebrachte update van dit rapport van 14 februari 2022, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit elfdaagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, van wie minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen, waaronder 685 kinderen en 480 vrouwen, gewond, waarbij sommigen langdurige handicaps hebben opgelopen die revalidatie vereisen. Volgens OCHA zouden 113.000 mensen tijdens het conflict ontheemd zijn geraakt en zijn er vandaag de dag 8.250 personen die nog bij naasten of op een alternatieve locatie wonen. De Israëlische aanvallen, die vooral waren gericht tegen ondergrondse locaties van Hamas gesitueerd in residentiële zones, hebben geleid tot de verwoesting van 1.255 huizen, de zware beschadiging van 918 woningen die nu als onbewoonbaar worden beschouwd en de lichte beschadiging van 50.000 huizen. Verder werden ook school- en gezondheidsvoorzieningen getroffen.

Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Vanaf half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september 2021 werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Een volgende hervatting van de vijandelijkheden had plaats in januari 2022, waarbij het Israëlische leger bombardementen uitvoerde op Hamas-stellingen in de zuidelijke Gazastrook, nadat raketten werden afgevuurd vanuit Gaza. Uit de voorgelegde informatie kan niet blijken dat hierbij burgerdoden vielen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. De commissaris-generaal en de Raad betwisten niet dat er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van groot-schalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert. Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld.

Evenwel is de Raad samen met de commissaris-generaal van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in haren hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster brengt echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor haar persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

6.9. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES